

SUNDAY TIMES -BESTSELLER

BOB MORTIMER

**"Todella vaikea
laskea käsistään"**

DAILY EXPRESS

**"Koomikko Bob Mortimer
veistelee vailla
vertaansa"**

GUARDIAN

Avokadohotelli

DOCENDO

Avokadohotelli

BOB MORTIMER

Avokadohotelli

Englannin kielestä kääntänyt
Antti Immonen

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos: *The Hotel Avocado*

Text Copyright © Bob Mortimer 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1 st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Antti Immonen

Kansi: Matt Johnson

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-471-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Omistan tämän kirjan vaimolleni Lisalle
kiitokseksi hänen uudistetuista ja päivitettyistä
järjestelmistään

1

Jos et ole koskaan kuullut hotelli Avocadosta, olet paljon enemmän ajastasi jäljessä kuin minä. Itse asiassa minä olen sinua kilometritolkulla edellä. Jos taas olet kuullut siitä, niin mainiota. Älä kuitenkaan vielä innostu, koska minä olen peräti nähnytkin sen. Itse asiassa näen hotelli Avocadon melkein joka päivä. Joskus katselen sitä jalkakäytävältä, kun kävelen sen ohi, joskus taas vastapäiseltä bussipysäkiltä, kun popsin lounastani. Totta puhuakseni käytän hyväkseni minkä tahansa tilaisuuden katsella sitä. Minä en turhia nirsoile. Sinäkin olet saattanut nähdä sen omin silmin, ja siinä tapauksessa olemme tasoissa. Ja vielä upeampaa on, jos olet jopa käynyt hotellin sisällä tai peräti majoittunut siellä. Siinä tapauksessa minun on myönnettävä, että olet minuun verrattuna suorastaan Avocado-asiantuntija. Minähän olen vain vilkaissut hotelliin ulko-ovesta ja joistakin ikkunoista (mikä on jo jotakin), mutta en ole koskaan varsinaisesti käynyt sen sisällä. Sekin siintää haaveissani. No, ehkä vielä jonain päivänä.

Haluan kuvailla nyt vielä hieman värikkäämmin hotellia niille, jotka tulevat katsomaan sitä täysin vailla ennakkotietoja ja viattomina. Hotelli Avocado sijaitsee Englannin etelärannikolla sijaitsevassa Brighton-nimisessä kotikaupungissani, ja se on toiseksi viimeinen rakennus pitkän kävelykadun varrella, joka reunustaa merenrantaa hotellien ja kerrostalojen edessä.

Hotelli Avocado on suuri viisikerroksinen viktoriaaninen rapattu rakennus, joka on maalattu keltaisehkon magnolian väriseksi ja ängetty kahden täysin vastaavanlaisen rakennuksen väliin: sen vasemmalla puolella seisoo Royal-hotelli ja oikealla puolella kadun päätytontilla Hove View Apartments-huoneistohotelli. Sinä tuskin olet kuullut kummastakaan puljusta. En itse juuri koskaan edes vilkaise niitä. Jos olet kuullut noista putiikeista, tai mikä vielä parempaa, jos olet jotenkin tekemisissä niiden kanssa, voisit ehkä kehottaa niiden väkeä maalaamaan julkisivunsa ja pesemään ikkunansa. Jos he tekevät niin, saatan antaa niille toisen mahdollisuuden. (Tosin todennäköisesti en kuitenkaan tee niin.)

Royalin ulko-oven yläpuolella on valopaneeli, jossa lukee hotellin nimi ja jossa kehutaan, että hotellilla on kolmen tähden luokitus. Sen ovat antaneet ihmiset, jotka nauttivat tähtien jakamisesta hotellyrittäjille. Kuulemani mukaan kolme tähteä ei kuitenkaan kerro ihan kaikkea. Ilmeisesti ensimmäiseen tähteen riittää, että hotellissa on ulko-ovi ja sen jokaisessa huoneessa sänky. (Avocadolla ei ole yhtään tähteä. Se ei tarvitse niitä, koska ihmiset ihastuvat siihen jo ensivilkaisulla.) Royalista saa hälläväliä-vaikutelman: vesikourut ja ikkunanpuitteet vetelevät viimeisiään, ja valo-

paneelin sisällä on noin sentin kerros kuolleita karpäsiä. Jos olisin töissä sellaisessa yrityksessä, joka tykkää jakaa tähtiä hotelleille, ottaisin pois yhden tähden jo pelkästään tuon karpästen hautausmaan vuoksi, ja jos hotellin omistaja valittaisi, pomoni taatusti tukisivat ratkaisuani.

Hove View Apartments on nähnyt jossain historiansa vaiheessa parempiakin päiviä, mutta niitä minä en ole ollut näkemässä, Jos olet joskus nähnyt paikan parhaimmillaan, niin se muisto on varmasti ihana. Samalla kun hellit mielesäsi sitä ihanaa muistoa, voit syödä minun piikkiini kalatacon ja vaikka saman tien jälkiruokaakin. Huoneistoihin johtavien portaiden yläpäässä on kaksi sisäpuhelinta ja niiden vieressä pienet lappuset, joissa luetellaan kussakin huoneistossa asuvien ihmisten nimet. Kävin kerran vilkaisemassa niitä nimiä, mutta ne eivät sanoneet minulle yhtään mitään. Itse asiassa rakennuksessa on jotakin sellaista, joka herättää minut ajattelemaan, etteivät nuo nimet merkitse yhtään mitään kenellekään muullekaan koko maailmassa, paitsi tietysti asukkaille itselleen. Ylimmän summerin vieressä oli pieni piirros viereysten möllöttävistä krokotiilista ja ankasta. Asunnossa ei kuitenkaan taida asua yhtään krokotiilia. Tässä paskamaisessa ilmastossa siellä ei taatusti ole krokotiilia. Ankka siellä saattaa asuakin.

Minun puolestani voitte unohtaa kokonaan nuo kaksi muuta majoitusliikettä, sillä Avocado päihittää ne mennessä tullen. Ensinnäkin sen ikkunat ovat aina puhtaat, mutta kuulkaapa vielä tämäkin (jos olette jo sattuneet näkemään kyseisen hotellin, suonette anteeksi hehkutukseni): rakennuksen edessä on valtava (viiden metrin korkuinen)

halkaistu lasikuituinen avokadonpuolikas, joka roikkuu vanhassa lipputangossa hienon pylväskoristeisen sisäänkäynnin yläpuolella. Se on paikallinen nähtävyys, ja kun se nostettiin paikalleen, se oli kaupungin pääpuheenaihe. Kuulin huhun, että avokadonpuolikas tehtiin alun perin erästä elokuvaa varten. Elokuva kertoi pohjoisessa sijaitsevasta pienviljelijäryhmittymästä, joka pelasti paikallisen yhteisön amerikkalaiselta öljy-yhtiöltä, joka halusi louhia kaasua heidän alueellaan. Elokuva ilmeisesti kehiteltiin kovaa kyytiä, kunnes joku tuotantotoimiston johtaja yhtäkkiä tajusikin, että idea oli sysipaska. Jos olisin itse tekemässä elokuvaa, varmistaisin ensi töikseni, että käsikirjoitus on erinomainen. Minusta tuntuu aivan älyttömältä, että tämä yksityiskohta jätetään niin usein vähälle huomiolle. (Jos toimit elokuva-alalla tai olet jollain tavalla tekemisissä sen kanssa, tämä viesti kannattaa välittää eteenpäin. Jos tuntuu siltä.)

Hotellin varsinaista nimeä ei näy ollenkaan rakennuksen julkisivussa. Hedelmä riittää hyvin yksinäänkin mainokseksi. (Tiedän, että jotkut pitävät avokadoa vihanneksena. Jos olet yksi heistä, niin anteeksi vain, olet väärässä. Avokado on yhtä lailla hedelmä kuin mehukas satsumakin, ja jos tämä tieto hätkähdyttää sinua, odotahan kun kerron sinulle muna-koisosta.) Yöllä pari kohdevalaisinta heittää tuohon vaaleanvihreään ihmeeseen valoa ja luo myös upeita varjoja. Voisin tuijottaa sitä tuntikausia, ja usein tuijotankin. Rakennus on jo päivälläkin vaikuttava moitteettomine maalipintoineen ja kiillotettuine laattaportaineen, mutta yöllä se vasta onkin huikea! Se voisi olla vaikka jokin ylistetty ja maineikas

teatteri, museo tai tanssisali. Voisi sanoa, että suorastaan rakastan tätä pytinkiä.

Hotellin omistajan nimi on Emily, ja hän otti hotellin haltuunsa noin puoli vuotta sitten. Juuri hänen ansiostaan paikka näyttää niin puleeratulta ja houkuttevalta. Ennen kuin Emily muutti tänne, paikan nimi oli The Honeymoon, ja se näytti bordellilta tai kiinalaiselta mättöravintolalta. Muutos on melkoinen. Nyt se on oikea ilo silmälle. Emily on erittäin kaunis, tarmokas ja hymyilevä. Hänellä on tummanruskea polkkatukka ja täydellisen tasainen otsatukka. Hän on sopusuhtainen ja keskipitkä, ja jos olisin ennustajaeukko, rohkenisin ennustaa, että jonain päivänä hänestä tulee vielä jonkin uuden kuulokemalliston mainoskasvo tai hän pääsee kenties malliksi jonkin valkaisevan hammastahnan mainoksiin. En ole koskaan jutellut hänen kanssaan, mutta näen hänet melkein joka päivä, kun hän saapuu hotellille tai poistuu sieltä hoitamaan asioitaan. Paras ystäväni Gary on hänen poikaystävänsä, ja on ilo nähdä heidät yhdessä kävelykadulla.

Tunnen Garyn hyvin. Hän on mukava kaveri, lyhyt ja isonenäinen, aina ystävällinen ja jutustelee mielellään. Jos sinulla on elämässäsi joku Garyn kaltainen, olen iloinen puolestasi. Tuskin olet yhtä läheinen oman Garysi kanssa kuin minä omani, mutta on siitä huolimatta kiva, jos sinullakin on oma Garysi.

Joka tapauksessa: eräänä iltana saavuin jo alkuillasta tavalliselle paikalleni Avocadoa vastapäätä olevalle bussipyssäkin penkille ja huomasin, ettei näkymä ollutkaan nyt yhtä piristävä kuin yleensä. Poliisiautojen ja ambulanssin siniset

hälytysvalot loivat alueelle pahaenteisen tunnelman, ja viereiselle rantakadulle oli kerääntynyt väkeä toljottamaan tapahtumia. *Missä he mahtavat lymyillä silloin, kun mitään ei tapahdu*, kysyin itseltäni. Kukaan heistä ei ollut minun kaltaiseni kantajehu, he olivat vain piipahtajia, jotka kaipasivat pöhinää ja toivoivat saavansa kerrottavakseen mehevän tarinan, jonka avulla tuntisivat itsensä kiinnostavaksi parinkymmenen sekunnin ajan. *Toivottaisivatko he minut tervetulleeksi omille kulmilleen, jos siellä tapahtuisi jotain juorun arvoista?* Enpä oikein usko.

He kaikki olivat hiljaa, kun he katselivat parin ensihoitajan sääntäilevän edestakaisin hotellin ovista ja huikkailevan satunnaisia käskyjä toisilleen. Kuulemastani epämääräisestä muminaasta saatoin päätellä, että joku työmies oli saanut sydänkohtauksen tai kaatunut, mutta jokin kertoi minulle, että kyseessä oli jotakin karseampaa. Hotellin eteen oli parkkeerannut kolme tai neljä poliisiautoa, ja yksi poliiseista eristi parhaillaan ahkerasti hotellin edustaa suojaan yleisöltä. Aavistin, että jotain oli pahasti pielessä. Minulla on tarkka vaisto, kun asiat ovat vinossa ja luvassa on pelkoa ja vaaroja, ja yleensä se osuu oikeaan. Itse asiassa vaistoni osuu aina oikeaan. Voit uskoa tähän kuudenteen aistiini tai olla uskomatta, itsepähän päätät, mutta muista: ellet luota siihen, pelko voi tuntua kauhistuttavalta.

Yleisön mumina kävi äänekkäämmäksi, kun hotellin ovista putkahtivat esiin rullapaarit, joita keploteltiin portaita pitkin kohti kadulle pysäköityä ambulanssia. Paikalla olleet ensihoitajat eivät näyttäneet syventyneen minkäänlaisiin hengenpelastustoimiin. Olin varma, että tämä olisi potilaan viimeinen automatka, ilmainen kyyditys jonnekin auringon

tuolle puolen, paikkaan jossa kukat eivät koskaan kuihdu eivätkä koirat pure ketään.

Kun ambulanssin ovet suljettiin, väkijoukko alkoi hajaantua. Minä jäin vielä katselemaan. Halusin nähdä paikan palaavan normaaliksi ennen kuin lähtisin kotiini koisaamaan. Seuranani oli enää kolme tai neljä ihmistä, kun satuin vilkaisemaan ylös hotellin katonreunaa ja näin pienen ja hoikan miesshahmon kömpivän ulos hotellin katolla olevasta vinosta kattoikkunasta. Hän kääntyi ympäri, painoi vatsansa kattotiiliä vasten ja liukui varovasti alaspäin parisen metriä, katon reunalle asti. Sitten hän nousi ylös, painoi kätensä ohimoilleen ja jäi tuijottamaan alas kadulle. Kaukaa näytti siltä kuin hän olisi itkenyt, mutta saattoi hänen vartalonsa hytkyä naurustakin. Hän laski hitaasti käsivartensa ja risti kätensä yhteen kuin rukoukseen. Otaksuin, että hän oli aikeissa hypätä. Tunsin vatsanpohjassani, että asiat olivat menossa vituralleen, ja lähdin tieheni. En halunnut todistaa mitään sellaista. Jos haluat syyttää minua pelkuriksi, koska poistuin paikalta, se on sinun asiasi, mutta muista: kuka tahansa meistä pystyy kiusaamaan itseään kivuliailla asioilla. Onneksi useimmat meistä keksivät elämälleen paljon parempaakin käyttöä.

Saat kuulla tuonnempana parhaalta ystävältäni Garylta, ettei tämä kirjan tarina suinkaan alkanut tuon illan tapahutumista vaan että se oli jo pikemminkin loppumaisillaan. Kertokoon itse tarkemmin. Pikku varoitus kuitenkin: Garylta puuttuu hieman itseluottamusta, ja hänestä tulee paineen alla hyvin läheisriippuvainen. Silloin minä riennän yleensä apuun. Ilman minua hän olisi suoraan sanottuna hukassa.

2

Gary

Kuulit viimeksi minusta puoli vuotta sitten, vuonna 2010, kun istuin Brightonissa merenrannalla kadunvieruspenkillä tyttöystäväni Emilyn, yrmeän naapurini Gracen ja hänen lammaskoiramaisen hurttansa Lassoon kanssa. Torjuin heidän ehdotuksensa siitä, että muuttaisimme kaikki yhdessä Brightoniiin ja auttaisimme Emilyä pyörittämään hiljattain kuolleen isänsä hotellia. Kuten tiedätte, olen aika saamaton paskahousu, joten ajatus lakimiesurani hylkäämisestä ja muutosta pois Peckhamista täytti minut kauhulla, paniikilla ja ahdistuksella.

Emily oli päättänyt kokeilla hotellin omistajuutta riippumatta siitä, osallistuisinko minä hankkeeseen vai en, ja hän oli jo muuttanut pois Peckhamin-asunnostamme asumaan hotellin ylimmän kerroksen asuntoon, joka oli aiemmin ollut hänen perheensä koti. Grace tietysti kernaasti teeskenteli että hänkin halusi muuttaa Brightoniiin, mutta me kaikki tiesimme, ettei hän koskaan muuttaisi. Grace oli

kuusikymmentäkuusivuotias ja uppiniskaisin ja jukuripäisin nainen, jonka olin koskaan tavannut. En uskonut, että hän oikeasti haluaisi muuttaa, ja jos häntä alettaisiin patistella, koko maailmassa tuskin olisi niin isoa sorkkarautaa, että häntä saataisiin kammettua irti mukavasta Peckhamin asunnostaan ja siihen liittyvistä muistoista.

Minä asustelin yhä Gracen naapurissa Peckham High Streetin takana Etelä-Lontoossa kunnallisvirkamiehen työsuhteyksissäni, joka sijaitsi kolmannessa kerroksessa ja johon noustiin ulkoportaita pitkin. Työni oikeusavustajana oli entisellään, eli tylsää ja ennalta arvattavaa, mikä sopi minulle hyvin. Kaikkien Etelä-Lontoon korruptoituneiden poliisien ja murhanhimoisen yksityisetsivä John McCoy'n aiheuttamien harmien jälkeen olin iloinen siitä, että elämäni oli taas normaalia. Tavalliset, huolettomat päivät ovat kaikista tulevista päivistä suosikkipäiviäni. McCoy ja hänen poliisikollegansa olivat kaikki turvallisesti lukkojen takana tutkintavankeudessa odottamassa oikeudenkäyntiä. Minut kutsuttaisiin oikeudenkäyntiin syyttäjän todistajaksi, ja se sopi minulle. Työskentelen tuomioistuimissa melkein joka päivä, joten siinä ei oikeastaan ole mitään pelättävää.

Tapaus ei ole ehkä sinulle tuttu, joten on parasta, että kerron siitä vähän lisää. Lyhyesti sanottuna haltuuni päätyi muistitikku, jolla oli lausuntoja ja videomateriaalia, jotka todistivat, että Lewishamin poliisiaseman keskeiset toimijat olivat läpeensä korruptoituneita; he olivat tehneet kaikkea mahdollista aina todistajien pelottelusta todisteiden lavastamiseen ja jopa sen kaverin murhaan, jolta olin saanut tuon

raskauttavan muistitikun. He olivat pahoja miehiä, kamalia pahiksia, ja olin joutunut todella kamalaan liemeen. Lopulta nahkani pelasti eräs rikosylikonstaapeli Marks, joka työskenteli Suur-Lontoon poliisin korruption vastaisessa yksikössä. Hän oli johtanut tietämättäni jo pitkään tutkimusta Lewishamin poliiseista ja riensi pelastamaan minua juuri kun alkoi näyttää siltä, että ne roistot aikoivat hankkiutua minusta eroon lopullisesti.

Olin rikosylikonstaapeli Marksille henkeni velkaa, joten olin päättänyt auttaa häntä todistamalla oikeudenkäynnissä. Hän oli työskennellyt monta vuotta tapauksen parissa, ja syytettyjen tuomitseminen syyllisiksi olisi täydellinen palkio hänen urakoinnistaan.

Emilyn muutettua kokonaan asumaan Brightoniiin vietin paljon viikonloppuja hänen kanssaan hotellissa. Joinakin viikonloppuina me vain luuhasimme asunnossa, söimme roskaruokaa ja töllötimme televisiota. Joskus autoin häntä jossakin pikku remonttihommassa, kuten porraskaiteen hiomisessa ja lakkaamisessa tai jonkin hotellihuoneen vanhojen kylpyhuonekalusteiden purkamisessa pois. Toisinaan lähdimme ulos ja kiertelimme vain kujilla ja kaduilla Brightonissa ja sen laitamilla. Emily tykkäsi kävellä, ja liikkeelle lähdettyään häntä oli todella vaikea saada pysähtymään, kääntymään ympäri ja palaamaan takaisin kotiin. Hänen lonkkansa oli vaurioitunut luodista, jonka hänen entinen poikaystävänsä Tommy Briggs oli ampunut vähän ennen kuin oli kääntänyt aseensa itseään kohti. Emily oli kuitenkin toipunut siitä aika hyvin ja tunsu vain satunnaista kipua aikaisin aamulla tai juuri ennen nukkumaanmenoa.

Hänen iskulauseensa oli ”Liike on lääke”, ja hän uskoi siihen vankkumatta kuin mikäkin fanaatikko.

Viikonloppukävelyillämme Emily ei useinkaan halunnut ajatella mitään päämäärää – hänelle riitti, jos kävelyllä oli vain yleinen suunta tai jokin epämääräinen tarkoitusperä. *”Tarvitsen oranssin hatun”* tai *”Haluan kebabia ja haluan syödä sitä jossakin pienessä puistossa”* tai *”Olen kuullut, että Peacehaven on varsinainen paskaläjä, mennään katsomaan sitä”*. Tämän lähestymistavan vuoksi en koskaan tiennyt, kuinka monta kilometriä joutuisin patikoimaan plösoillä oikeusavustajan reisilihaksilani. Jos Emilyllä oli jalassaan farkut ja Dr. Martensit, tiesin kävelyretken jäävän vain kohtuullisen pituiseksi, mutta jos hänellä oli yllään limenvihreä juoksupaitansa, mustat joustavat lenkkihousunsa ja hehkuvan oranssit treenikenkänsä ja jos hän oli sitaissut hiuksensa poninhännälle, olin sanalla sanoen kusessa. Pukeuduin itse säästä riippumatta farkkuihin ja tummanvihreään toppapusakkaani. Toppis on kevyt ja hengittävä, todella monikäyttöinen vaatekappale.

”Milloin arvelet meidän palaavan takaisin?” kysyin varovasti.

”Mitä väliä sillä on?” Emily vastasi.

”Ei sillä olekaan väliä. Tulipahan vain mieleeni, niin että voimme suunnitella päivän aikataulua.”

”Miksi sitä pitää suunnitella? Leikitkö, että olemme armeijassa tai jotain sellaista?”

”Mahdammeko palata lounasaikaan mennessä?”

”Ketä kiinnostaa? Jos on tarvis, voimme syödä jotain ulkoillessamme.”

”Eli emme taida palata lounaalle?”

”En osaa sanoa, Gary, en tiedä yhtään. Niin ällistytävältä kuin se sinusta ehkä tuntuukin, aion vain katsoa, miten tilanne kehittyy. Oletko mukana vai et?”

Emilyn äänensävyistä tiesin, että keskustelu oli ohi. Usein hän vielä korosti/juhlisti sen päättymistä lyhyellä varjonyrkkeilysessiolla tai nostamalla jalkansa olkapäälleni ja huudahtamalla: ”Eläköön tomaatit!”

Arvelin, että viikonloppuvierailuni olivat Emilylle hyödyllistä vaihtelua siitä ahdistuksesta ja stressistä, jota hän koki valmistellessaan hotellia liiketoimintaa varten. Hän kertoi minulle ideoitaan, ja minä yritin parhaani mukaan neuvoa ja rohkaista häntä. Hän oli esittänyt minulle kutsun tulla hänen luokseen asumaan Brightoniiin, mutta siitä ei juurikaan puhuttu. Hän aisti, että se oli minun kaltaiselleni varovaiselle ihmiselle vaikea päätös, eikä koskaan painostanut minua. Ei ollut Emilyn luonteen mukaista alkaa vääntää kättä kanssani. Hän oli sellaiseen liian ylpeä ja jääräpäinen. Tietenkin asiasta saattoi tehdä toisenkin tulkinnan: hän suhtautui mahdollisesti kaksijakoisesti siihen, että minäkin osallistuisin hänen uuteen elämäänsä. En uskonut sitä, mutta pidin sitäkin mahdollisuutta muistissani takaraivosani, jotta sen vaikutus ei olisi kovin katastrofaalinen, jos se osoittautuisikin todeksi. Suurempi huolenaiheeni oli, että jos asiat pysyisivät ennallaan, ajautuisimme erillemme toisistamme tai – mikä vielä pahempaa – hän tapaisi jonkun toisen. Kaikille aiemmille suhteilleni oli käynyt juuri niin. Minun olisi siis tehtävä päätökseni mieluummin ennemmin kuin myöhemmin. Ehkä vain odotin tapahtuvan jotain, mikä pakottaisi minut tavalla tai toisella tekemään päätöksen.

Ehkä halusin syvällä sisimmässäni tarvella koko jutun ja vain jäädä Peckhamiin rypemään tavallisen elämäni turvaan ja tylsyyteen.

Kerran tuo pulma nousi odottamatta esille ja teki minut rauhattomaksi. Eräällä viikonloppureissullani Brightonii otin mukaani myös Gracen ja hänen koiransa Lassoon. Emily halusi Gracen näkevän, miten hän oli edistynyt huoneiden kunnostamisessa ja paikan ilmeen kohentamisessa. Sunnuntai-iltana, ennen kuin lähdimme Gracen kanssa kotimatalle, istuimme kaikki vielä kerran Emilyn penkille hyvästelemään toisemme ja syömään jäätelöä. Emily alkoi puhua suunnitelmistaan työntekijöiden palkkaamiseksi.

”Tarvitsen taloudenhoitajan, siivoojan, ehkä vastaanotto-virkailijan, kenties apulaisjohtajankin...”

”Ei, et tarvitse”, Grace keskeytti. ”Tämä pölkypää voi ryhtyä avustajaksesi. Toki sinun pitää ostaa hänelle uusi puku ja vähän nykyistä korkeakorkoisemmat patiinit, jotta hän ylettyy noukkimaan avaimia seisoskellessaan vastaanottotiskin takana.”

”Minähän olen juristi, Grace”, vastasin mutristaen huultani hieman ylimielisesti. ”Emily tarvitsee avukseen jonkun, joka tuntee hotellialan ja osaa toimia ihmisten kanssa, ei...”

”Eikä tarvitse!” Grace keskeytti taas. ”Hänhän tuntee itse alan läpikotaisin. Hän on varttunut tässä hemmetin hotellissa. Hän tarvitsee jonkun, joka tukee häntä, huolehtii hänestä ja on hänen apunaan ylä- ja alamäissä – ei mitään vierasta ihmistä, joka vain nostaa palkkaa ja lintsaa töistä. Toisaalta sekin on sanottava, että saatat sinäkin olla ihan kelpo lintsari.”

”Mitä tuumaat?” kysyin Emilyltä toivoen, että hän vastaisi jollain kepeällä heitolla kallistumatta puoleen tai toiseen.

”Se riippuu ihan sinusta. Saat paikan jos haluat, mutta sinun on tehtävä päätös nopeasti.”

Se oli täydellinen vastaus, jonka ansiosta sain pysytellä mukavuusalueellani, ja olin iloinen voidessani jatkaa keskustelua ahdistumatta asiasta liiaksi.

”Et kai oikeasti usko, että minusta olisi hyötyä hotellissa?” tiedustelin.

”Minä voisin ehkä itse perehdyttää sinut. Ottaisin mielelläni tutun ihmisen töihin.”

”Niin, mutta entä se vanha viisaus, että ’ei pidä sekoittaa työtä ja huvia?’”

Grace päästi liioitellun huokauksen, puristi käsillään päätään ja parahti: ”Lopeta tuollainen hölinä, Gary. Voi herrajumala sentään, uskalla nyt kerrankin vain tehdä jotain ja katso mihin se johtaa.”

”Mehän olemme kelaillleet tätä monet kerrat, Grace. Minun täytyisi muuttaa asunnostani tänne, ja se olisi aika hankala juttu.”

”Höh, älä puhu roskaa siitä asunnosta!” Grace tuhahti. ”Ainoa hankala juttu tässä kuviossa olet sinä. Sen kun pidät sen kämppäsi vielä jonkin aikaa. Ei Emily aio periä sinulta vuokraa – tosin jos minä olisin hänen sijassaan, minä kyllä perisin.”

”Ja sitten on vielä minun työnikin... minullahan on kolmen kuukauden irtisanomisaika.”

Grace nousi seisomaan ja keskeytti taas jaaritteluni.

Gary Thornilla on suuri päätös tehtävänään: jäädäkö Lontooseen, tylsänturvalliseen työhönsä lakifirmaan ja syömään munuaispiiraita naapurinsa kanssa, vai lähteäkö Brightoniiin, jonne tyttöystävä Emily on avaamassa hotellin? Niin tai näin, joku pettyy.

Kuten aina, kohtalo puuttuu peliin. Näyttämölle saapuu vapehöyrytussahduksen saattelemana tuuheatukkainen herra Sequence, joka asettaa Garyn todellisuuden aivan uuteen asentoon – Gary saattaa hyvinkin olla pian vainaa. Ja hän kun haluaisi vain nauttia elämästään.

Satsumakompleksin tarinaa jatkava *Avokadohotelli* tihkuu Bob Mortimerin omintakeista, nasevaa huumoria ja punoo otteeseen pitävän dekkarijuonen sympaattisen antisankari Garyn seikkailujen ympärille.

Bob Mortimer on englantilainen koomikko, televisiojuontaja ja näyttelijä, jonka esikoisromaani *Satsumakompleksi* on käännetty jo kahdeksalle kielelle. Bestselleriksi noussut kirja on myynyt Englannissa yli puoli miljoonaa kappaletta. Samaa sarjaa jatkava *Avokadohotelli* nousi heti ilmestyttyään elokuussa 2024 Englannin myyntilistojen viiden kärkeen.

"Kerrankin kirja,
joka ei jatku loputtomiin"

WESLEY STOPWATCH

"Päähenkilöheppu oli
ihan kiva kunnes mokasi"

MARY MOTH

DOCENDO

ISBN 978-952-850-471-9

9 789528 504719

84.2

Kansi Matt Johnson

www.docendo.fi